

[Statsministeren]

været en stigning i personaletallet på ca. 8 pct.

I kraft af den aftale, som er truffet mellem regeringen og de kommunale organisationer, er der nu mulighed for en væsentlig nedbringelse af ventetiden for hospitalsindlæggelse.

Der er fra i år indført fri adgang til en lang række uddannelser. For de erhvervsfaglige grunduddannelser er der givet garanti for, at alle ansøgere, som melder sig rettidigt til de tre store områder, jern og metal, bygge og anlæg samt handel og kontor, vil blive optaget; det drejer sig dog om  $\frac{1}{3}$  af det samlede EFG-område. Der bliver i 1986 oprettet en lang række nye erhvervsuddannelser for de unge.

På trods af sparetiderne har vi gjort mange kulturelle landvindinger; myterne om det modsatte er uden bund i virkeligheden. F.eks. er Statens Kunstfond og bog- og musikrådet blevet bedre stillet. Den store nationale opgave med ombygningen af Det kgl. Teater er fuldendt. Teaterlivet i det hele mærker nu de forbedringer, som blev gennemført med den nye teaterlov.

Nu går vi så i gang med det store projekt om forbedring af nationalmuseet. Hvis – eller rettere når – folketinget i morgen vedtager loven om TV 2, får vi omsider brudt Danmarks Radios monopol. Med en høj grad af reklamefinansiering sikrer vi dermed, at danske reklamemidler bliver basis for en forøget produktion af danske TV-indslag inden for kultur og underholdning. I en tid, som er stærkt præget af materialisme, er det væsentligt, at kulturaktiviteterne ikke stagnerer, men tværtimod bringes til at blomstre yderligere op.

Nogle af de nyskabelser, jeg netop har nævnt, er foreslået af oppositionen, og langt de fleste er gennemført af et meget bredt flertal i folketinget.

Jeg har nævnt disse mange og meget spredte eksempler, fordi jeg synes, de viser, at man udmærket, selv om der føres en stram udgiftspolitik – og her er jo ingen vej udenom – kan gennemføre værdifulde forbedringer og nydannelser. Den omstændighed, at vi skal fastholde den stramme udgiftspolitik, betyder således ikke, at vi nu eller i de kommende år skal afskære os selv fra forbedringer f.eks. på det sociale, sundhedsmæssige eller uddannelsesmæssige område. Det kan lade sig gøre.

Firkloverregeringen har endnu langt fra nået alle de mål, vi satte os, da de fire partier overtog regeringsansvaret, men vi har nået mange af de vigtigste mål. Der er skabt tillid til kronens værdi, renten er halveret, vi er gået fra højinflations til lavinflations, og der er kommet gang i den private sektor.

Men fremfor alt er mindst 160.000 lønmodtagere kommet i arbejde. Ledigheden er nu faldet til det laveste niveau i de sidste fem år, og det er et stort socialt fremskridt. I de sidste 12 måneder er det samlede antal ledige faldet med over 10 pct. Forbedringen er især slået igennem for ganske almindelige lønmodtagergrupper. Og så kommer jo hertil som noget meget glædeligt, at ledighedsstatistikken viser os, at arbejdsløsheden er faldet særlig kraftigt blandt de langtidsledige og de unge. Fra at have haft en af de højeste arbejdsløshedsprocenter for unge ligger Danmark nu i bunden med en af de laveste. Vi er nu ganske tæt på at kunne sige, at enhver ung, som ønsker en uddannelse eller et job, også vil få det. Sådan var det ikke for fire år siden.

Da folketinget, unægtelig med et lillebitte flertal, stemte påskeindgrebet hjem, passerede vi en milepæl. Da firkloveret begyndte, overtog vi udsigten til et underskud i statsfinansierne for 1983 af størrelsen ca. 80 mia. kr. Arv og gæld kunne vi jo ikke fragå, så derfor måtte vi tage fat på at reparere de mange ubalancer i samfundsøkonomien. Men da påskeindgrebet var i hus, kunne vi konstatere, at året 1986 vil slutte med et overskud på statens regnskab. Vi har nået dette afgørende mål hurtigt, faktisk flere år før tiden.

Men så er der jo skattetrykket. Skattetrykket må nødvendigvis i disse år være højere end ønskeligt i Danmark, fordi opgaven er så hurtigt som muligt at komme væk fra underskud og gæld. Men det ægte skattetryk var faktisk højere i den forrige regerings tid, for den betalte ikke regningerne.

Og det griner de ad endnu. Det var egentlig også billigt sluppet at kunne give slip på tøjlerne efter et antal år, hvor man praktisk taget kun krævede 67 kr. ind for hver 100 kr., man gav ud. Jeg forstår godt den stille latter. For dengang var det ikke sådan, at man hvert år skaffede lige så store indtægter, som man afholdt udgifter for.